

[Glønborg]

vægt på, at man skal respektere den naturlige forbindelse, der er imellem børn i de forskellige stadier af deres udviklingsvej og deres forældre og i det hele taget hele deres netværk af familie og dem, de har noget at gøre med under deres opvækst.

Jeg synes, det er dejligt, at konventionen også på den måde beskytter dem imod at blive tvunget til at skulle være alene om at træffe nogle beslutninger, som de ikke har forudsætninger for at kunne træffe og derfor bliver afhængiggjort af det professionelle rådgiver- og vejledersystem. Jeg synes, det er dejligt at vide, at vi nu får konventionen, som beskytter dem i relation til dette system og respekterer deres relationer til deres naturlige netværk.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg skal ikke tage mig af, at hr. Glønborg siger, at mine synspunkter er konservative. Sådan noget kan hr. Glønborg ikke genere mig med. Der er alligevel gået så megen inflation i disse begreber, så det gør ikke noget.

Men jeg vil gerne sige til hr. Glønborg, at jeg går ikke ind for, at børn skal løsrives fra forældrene så tidligt som muligt; det er ikke mit grundsynspunkt. Jeg har et helt fundamentalt synspunkt, der går ud på, at børn aldrig er forældrenes. Børn er altid levende, selvstændige væsener, og frigørelsen fra forældrebindingen er noget, som sker i en gradvis proces. Det sker hverken den dag, man er 2 år, eller den dag, man er 16 år, eller den dag, man er 18 år. Og jo mere harmonisk denne frigørelsesproces kan forløbe, des større er chancerne for, at der livet igennem vil være et godt og et tillidsfuldt forhold mellem børn og forældre. Så derfor mine bemærkninger om eventuelt at lave nogle gradueringer i det dér med forældremyndigheden.

Helge Adam Møller (KF):

Det største debateme i forbindelse med ratifikationen af børnekonventionen både her i folketingssalen og i Retsudvalget har været, som flere af ordførerne har været inde på, spørgsmålet om anbringelse af unge fra 15 til 17 år i fængsler og arresthuse, og hvorvidt Danmark levede op til konventionen eller ikke.

Jeg skal ikke lægge skjul på – som jeg heller ikke gjorde ved førstebehandlingen – at Det Konservative Folkeparti fandt, at Danmark på

den måde, vi handlede i øjeblikket, handlede i overensstemmelse med artikel 37, pkt. c. Men det var selvfølgelig en fortolkning, og man kan – som så ofte – fortolke den forskelligt. Der var altså et flertal, som mente, at vi ikke handlede i overensstemmelse med artikel 37, pkt. c, og at det derfor var nødvendigt at tage et forbehold.

På den baggrund er jeg selvfølgelig glad for, at det notat, som vi modtog fra justitsministeren for et par dage siden, og som hr. Ole Espersen har gennemgået, sammen med det samråd, vi i går eftermiddags havde med justitsministeren, medførte, at et enigt Folketing – også dem, der før havde syntes, at man ikke gjorde det – fandt, at man efter disse tilsagn nu levede op til konventionens artikel 37. Det er jeg glad for, for jeg mener, at det betyder meget, også i det fremtidige arbejde, når konventionen skal – jeg vil ikke sige føres ud i livet, for det synes jeg den er. Men når man alligevel skal bruge den både internt og over for andre lande, står vi stærkere, når det er et enigt Folketing, der bakker op bag den.

Så bare en enkelt ting mere. Hr. Ole Espersen var under behandlingen af ændringsforslaget inde på, at han – og det tror jeg sådan set gælder alle partier – har en målsætning om, at der ikke bør være børn i danske fængsler. Målsætningen kan man vel ikke være uenig i. Nu bed jeg mærke i, at fru Ebba Strange i sin sidste bemærkning havde nogle betragtninger over børn og deres tilknytning til og frigørelse fra forældrene, hvor hun sagde, at det var en løbende proces og ikke noget, der lige sker ved 16 år eller 18 år eller en anden fødselsdag.

Problemet er vel, at selv om vi alle har og vil arbejde for den målsætning, at unge på 15, 16 eller 17 år ikke skal sidde i fængsel, tror jeg aldrig, vi kan hindre, at det kan være nødvendigt at anbringe unge også i den aldersgruppe i et fængsel. Man kan jo sige, det er lidt underligt, at en ung på 17 år dagen før sin 18 års fødselsdag ikke kan anbringes i et fængsel, men kan dagen efter, hvis han er fyldt 18 år.

Jeg mener helt klart, at det skal være en undtagelse, men vi har altså desværre unge på 16-17 år, som indimellem begår utrolig grov kriminalitet – det kan være alvorlig vold, det kan være røveri, ja, det kan være manddrab; eksemplerne eksisterer – og i sådanne tilfælde mener jeg, at den eneste måde, vi kan beskytte resten af samfundet på, er at anbringe dem i et